Ч. 198. Середа 3 (16) вересня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Гостина Найясн. Пана у Львові.

Перші явили ся на авдиєнциї у Цїсаря нїмецкий консуль бар. Гуґо Шпесгардт і російский консуль Константин Пустошкин. По них приняв Монарх депутацию послів на Сойм краєвий під проводом Є. Ексц. П. Маршалка ґр. Станислава Баденїго. В тій депутациї взяли участь між иншими: Преосьв. еп. Конст. Чехович, о. Вас. Фациєвич і посли Александер Барвіньский, Алексій Барабаш, др. Михайло Король, Ксенеф. Охримович, о. Корн. Мандичевский, др. Андронік Могильницкий, Мих. Глиджук, Йосиф Гурик, Дмитро Остапчук і Антін Старух. Іменем тої депутациї промавляв П. Маршалок краєвий як слїдує:

„Наймилостивійший Цїсарю і Королю наш! Зібрані тут посли краєві враз з Видїлом краєвим Твого королївства Галичини і Володимириї разом з Вел. Княжеством Краківским складають до ніг Твоїх поклин найглубшої любови, незатертої вдячности для Найдостойнїйшої Твоєї особи і непохитної вірности для Тебе, Найясн. Пане, і Твоєї династиї. Чувствам тим давали ми завсїгди вираз словом і дїлом, а нинї, коли маємо щастє видїти Тебе серед нас, бажали би ми дати вираз, коли може бути ще горячійший вираз тим чувствам, котрим ми і наші наслїдники позістануть вірні на всї часи і просити Тебе, Найясн. Пане, щобись в тих наших чувствах і на них опертім нашім поступованю зволив видїти завсїгди чинник, на котрім безвзглядно можеш полягати і опирати ся.

„Під Твоїм скиптром знайшли ми безпечну пристань для нашого народного розвою і биту а чим більше цїнимо вислїдки нашої в тім напрямі працї, тим глубше в серцях і умах населеня укріпляє ся пересьвідченє, що той розвій народний єсть в силї забезпечити монархія сильна своїм внутрішним ладом, а могуча своєю внїшною силою. Репрезентанти нашого краю здїлають тому й все, що може від них зависїти, щоби усунути або зменшити всякі перешкоди і трудности, котрі удержаню і розвоєви могучости монархії можуть станути в дорозї.

(По руски:) З повним довірєм в Твою монаршу ласку просимо Тебе, Найясн. Пане, щобись і на будуче окружав своєю батьківскою опікою наш край, котрий мимо змагань переходячих часто єго можність, мимо тревалої, тяжкої, а завсїгди спокійної і поважної працї, не може в границях средств, якими Сойм розпоряджає, одолїти задачі, які на нїм спочивають, з'ужиткувати і як слїд розвинути дарів природи, якими єго Провидїнє обдарувало.

В дальшій бесїдї по польски згадав пан Маршалок про нещастя елементарні, які сего року навістили наш край, подякував за щедрий дар для потерпівших від тих нещасть і піднїс з вагою, що край видить головну поміч в реґуляциї рік не лиш в їх середнїм, але також і в гірскім бігу. Населенє краю — казав п. Маршалок — домагає ся від нас енерґічної акциї для відверненя злого, тому тим горячійше мусимо бажати, щоби край з даного нам, з Твоєї монаршої ласки через установленє Сойму, права і з можности зарадженя своїм потребам в дїйстности і вповні міг користати, бо нескликуванє Сойму у відповіднім часї і на довшу сесию приносить краєви шкоду під взглядом фінансовим, господарским і культуральним.

В Соймі і самоуправі нашого краю видимо вираз нашої політичної індивідуальности а маємо переконанє і надію, що тревающа через довший час що року спільна праця в Соймі, маюча за одиноку цїль: добро цїлого краю і обох народностий, що замешкують сей край, може найлїпше допомочи до зменшеня істнуючих ріжниць, до вияснення непорозумінь і зменшеня суперечностий, які часто лиш на око здають ся бути.

Даючи вираз іменем цїлого краю найвисшій радости і глубокій вдячности, що зволив

---

13)

Пес Баскервілїв.

(З англійского — Конана Дойля).

(Дальше).

Пан Франклянд має часами дивне занятє: управляє астрономію і до сеї цїли служить єму знаменитий далековид, з котрим цїлий день сидить на даху свого дому і розглядає ся по багнищи, в надії, що замітить вязничного утїкача. Коби то він хотїв обмежити свою дїяльність лише до того! Але люди оповідають, що хоче виточити процес доктарови Мортімерови за викопанє передісторичного черепа в Льонґ Давн, бо отворив гріб без дозволу найблизших свояків! Завдяки п. Франклядови наше житє набирає трохи ріжнородности, бо він заводить в него дещо з коміки, чому ми дуже раді.

А тепер, коли вже всьо знаєш, що дїє ся доси з вязничним утїкачем, Степлетонами, др. Мортімером і Франкляндом з Ляфтер Галь, перейду до важнїйшої частини мого звіту, до Берiморів, особливож до несподїваної події з минулої ночи.

Передовсїм поверну до депеши, котру ти вислав з Льондону, щоби впевнити ся, чи Берімор є справдї в замку. Я писав Тобі про слова почтаря, котрі виказують, що проба не повелась і не маємо ніякого доказу. Очивидно я повідомив про се також сер Генрія, а він, будучи все отвертим, покликав Берімора і спитав єго, чи відобрав депешу особисто. Берімор притакнув.

— Чи хлопець віддав вам єї до рук? — спитав сер Генрі.

Берімор здивував ся наглядно, подумав хвильку і сказав:

— Нї, я був на поді і жінка менї єї принесла.

— І ви відповіли самі на сю депешу?

— Нї, я сказав жінцї, що має відписати і она виручила мене.

Вечером Берімор з власного почину вернув до сеї справи.

— Не розумію добре питань, які ви менї рано завдавали — сказав. — Не вже підозріваєте мене про вчинок, котрий захитав би ваше довірє.

Сер Генрі запевнив єго, що так не думав та успокоїв остаточно, подарувавши єму значну часть своєї старої ґардероби, позаяк одяги, замовлені в Льондонї, вже надійшли.

Беріморова зацїкавлює мене дуже. Є се женщина груба, потяжка, обмежена, сьвідома свого достоїньства, з нахилом до пуританїзму. Не можеш собі уявити людини менше вразливої. А однак я Тобі писав, що першої ночи, зараз по моїм приїздї, я чув єї гіркий плач, а потім бачив нераз слїди слїз на єї лици. Видко якась велика журба гризе єї. Часом здає ся менї, що непокоять єї докори совісти, а хвилями підозріваю Берімора, що є домовим тираном. Вже на самім початку я відчув щось незвичайного та таємного в сїй людинї, але пригода послїдної ночи скріпила мої підозріня до найвисшого степеня, хотяй для Тебе може здавати ся маловажною.

Як Тобі звісно, маю легкий сон, а від хвилї, коли я тут на сторожи, не сплю зовсїм, але дрімаю. Отже минувшої ночи, около другої над раном, збудив мене відгомон чиїхсь кроків, що минали на коридорі тихцем мою комнату. Я схопив ся, відхилив двері і виглянув. По коридорі тягнула ся довга, чорна тїнь, що падала від стати мужчини, котрий ішов хильцем і держав в руцї сьвічку. Мав на собі сорочку та споднї і був босий. Я доглянув ледви очерки єго стати, але по зрості я пізнав Берімора. Ішов поволи та осторожно а єго постава вказувала на виновника, що кудись закрадає ся.

Тобі звісно також, що коридор є перетятий бальконом, що біжить довкола передсїнка, але тягне ся ще дальше по другій сторонї. Я підождав, аж стать щезла і пішов відтак за нею. Коли я окружив бальком, той чоловік був вже на кінци довгого коридора і по блеску сьвітла, яке падало крізь отворені двері, я зміркував, що він війшов до одної комнати. Позаяк комнат в тім крилї замку не замешкує нїхто, так що нема в них навіть обстави, то ся прогулька видала ся менї ще більше таємною. Сьвітло сьвітило постійно в однім місци, немов той, що єго держав, стояв неповорушно. Я закрався, о скілько може найтихше і заглянув.

Берімор стояв скулений при вікнї і держав сьвічку перед самою шибою. Звернений до мене боком, глядів уважно в далеку темряву понад багнищами. Стояв так кілька хвиль, почім вітхнув глубоко і нетерпеливим подмухом

єси, Найясн. Пане, хоч на коротку хвилю вступити до столиці нашого краю і приняти послів соймових, даючи нам можність зблизити ся до Тебе і висказати то, що серце чувствує, просимо Бога, щоби Ваше цїсарске і королївске Величество і на будуче стеріг, хоронив і благословив, як найдовше нам задержав для добра і щастя всїх народів монархії.

На промову Маршалка відповів Цїсар:

„Я не хотїв пропустити нагоди, щоби хоч на коротку хвилю появити ся серед вас, в столици краю, що так близький моєму серцю. Цїню чувства вірности і щирого привязаня, які тут менї сей край вже нераз заявляв, а котрим ви, пане маршалку, на чолї депутациї сойму деєте вираз. Цїню їх тим висше, що поступоване населеня і єго правних заступників відповідає їм завсїгди і в повній мірі.

„Передовсїм справляє менї приятність, коли чую і бачу, що репрезентанти одного з найбільших коронних країв, котрим національний розвій сего краю так дуже лежить на серцю і котрі свої історичні традициї високо цїнять, — так глубоко перейняті зрозумїнєм сего, що невідмінно доконечним є для внутрішного ладу держави, для єго неперериваного духового і материяльного розвою, як і для сильного становища держави на вні, та що репрезентанти сего краю не усувають ся від жертв, що їх для спільного добра всї обовязані поносити.

„Елементарні нещастя, що навістили край, як і єго лихе економічне положенє є менї добре звісні і викликують все моє глибоке і щире спочутє. Моє правительство з цїлою ревностию слїдить за потребами краю і буде затим найлїпше старати ся о попертє змагань краю, що стремлять до єго піднесеня і єго розцьвіту. Оправдано однак кладете, пане маршалку, натиск на працю, котру треба доконати в самім краю, а специяльно на працю єго законної репрезентациї.

„Справдїшнє піднесенє краю і всїх верстов єго населеня, як не менше вирівнаня національних противеньств може бути найлїпше осягненим через незакаламучені змаганя сойму на поли позитивних задач, що ждуть єго. Від давна з повним признанєм і вдоволенєм звертаю увагу, як поважно, розумно і річево галицкий сойм вживає прав, котрі я єму надав. Нехай єго дїяльність увінчає ся найкрасшими успіхами.

Дякуючи вам, панове, за оказані менї чувства, запевняю вас і цїлий край, о моїй незмінній цїсарскій ласцї та прихильности.“

Сойм краєвий.

Вчера розпочало ся засїданє Сойму. Насамперед промавляв П. Маршалок ґр. Станислав Баденї і просив послів о то довірє, яке мав давнїйше а до руских послів відозвав ся по руски: Витаю сердечно послів рускої народности і прошу, щоби обдарували мене своїм довірєм. Запевняю їх, що найдуть в менї не лиш безсторонного провідника нарад соймових, але також знайдуть у мене зрозумінє культурних і народних потреб руского народу, знайдуть підпору слушних бажань в границях можливости. Опісля повитав П. Маршалок іменем сойму нового намістника і обговорював обширно ту дїяльність Сойму, яка єго жде. Так порушив насамперед справу нещасть елементарних, відтак справу реґуляциї рік канальових, буджет на 1904 р. і т. д. Під конець бесїди вніс п. Маршалок оклик в честь Є. Вел. Цїсаря, котрий цїла палата повторила.

По Маршалку промавляв Є. Ексц П. Намістник ґр. Потоцкий і зазначив в своїй промові, що буде завсїгди стояти на безсторонним становищи, але й з цїлою рішучостию буде виступати против всїх проявів ненависти, чи то суспільної чи народної. Опісля Є. Ексц. П. Намістник сказав по руски: Тяжкі нещастя елементарні навістили сего року наш край. На заходї залила страшна повінь кільканайцять повітів, а кільканайцять повітів на заходї навістили градові тучі. Крім того в значній части краю довго тревали зливи стались причиною повного неврожаю. Страти, які край потерпів, обчисляє Видїл краєвий в своїм предложеню на близько 148 мілїонів корон. Зазначую, що не може бути задачею анї обовязком держави, винагороджувати потерпівші страти і длятого жаданє помочи зі сторони держави чи краю не повинно мати за основу обчисленє потерпівших страт. Опісля обговорював п. Намістник справи шкільні і справу скликаня соймів.

При відчитуваню петиций пос. Гурик підпер петицию в справі заснованя рускої ґімназиї в Станиславові. Пос. Олесницкий і тов. поставили пильне внесенє в справі увільненя вояків задержаних в службі. — Той сам посол предложив проєкт скасованя вибору виборцїв і заведеня пятої куриї виборчої до сойму. — Пос. Могильницкий поставив пильне внесенє в справі запомоги для погорільцїв в Залипю, а пос. Король для погорільцїв в Сопошинї.

Новинки.

Львів дня 15-го вересня 1903.

— **Іменованя.** П. Президент мінїстрів як управитель Мінїстерства судівництва, іменував радниками суду краєвого і начальниками повітових судів: секретаря судового Вол. Гошека у Львові для Борщева, судиїв повітових Кар. Смольницкого в Солотвинї, Стан. Обертиньского в Заболотові, Ад. Наймана в Бурштинї, дра Ад. Пилецкого в Журавнї і Меч. Баєра у Вижници всїх пятьох з полишенєм їх в дотеперішних місцях урядованя, вкінци секретаря повітового дра Володисл. Ґікля в Тернополи для Копичинець. — Дальше іменував радниками суду краєвого при трибуналах першої інстанциї заступників прокуратора державного Тад. Закшевского у Львові для Львова і Ів. Гаволя в Самборі для Самбора. — Судиями повітовими іменував дальше п. Мінїстер: секретаря дра Болесл. Ґавиньского в Підволочисках для Балиго-

згасив сьвічку. Я повернув чим боржій до себе і небавком почув опять під дверми тихі кроки. Довго по тім, коли я став дрімати, проніс ся до мене скреґіт ключа, що обертав ся в замку, але я не міг сказати, звідки той звук походив.

Що те все значить, не второпаю, але в тім понурім домі ведуть ся якісь таємні справи, котрі скорше чи пізнїйше, мусимо вияснити. Не завертаю Тобі голови своїми здогадами, бо Ти домагав ся від мене лише фактів.

Нинї я розмавляв довго з сер Генрієм і разом з ним уложив на основі моїх спостережень з минувшої ночи воєнну виправу. Не скажу Тобі нинї, на чім она полягає, перечитаєш за те з тим більшою цікавостию моє дальше донесенє.

IX.

Баскервіль Галь, 15 жовтня.

Дорогий Гольмсе!

Коли я за перші днї мого побуту в сих сторонах не присилав Тобі просторих листів, мусиш признати, що тепер винагороджую Тобі втрачений час і що подїї наступають по собі швидко та обильно. Послїднє донесенє я закінчив описом нічної прогульки Берімора, а нинї маю цїлий засіб новин, котрі мабуть здивують Тебе чимало.

Справа приняла несподїваний зворот. Почасти вияснили ся дві послїдні доби а почасти ще більше запутали ся. Але опишу Тобі все, щоби Ти сам міг осудити.

На другий день рано по тій нічній пригодї я удав ся перед снїданєм до комнат, де в ночи війшов Берімор. Я замітив, що західнє вікно, через котре він так колись глядїв, відмічає ся від инших тим, що видко з него виразнїйше багнища, а то крізь отвір межи двома деревами, між тим коли з инших вікон вигляд закритий. Звідси походить, що Берімор, скоро ставав у тім вікнї, глядав за кимсь або чимсь на багнищах.

Ніч була така темна, що не уявляю собі, як він міг за чим-небудь глядати. Поки-що припускаю, що ходить тут імовірно о любов, на що вказує єго таємне скраданє, а також роздразненє жінки. Берімор є незвичайно гарний мужчина і годен полонити серце сільскої красунї, отже мій здогад являєсь дуже імовірним.

Той скрипіт дверий, який я почув, вернувши до себе, міг означати, що Берімор вийшов на сходини Такі я витягав висновки і доношу Тобі про свої підозріня, хотяй вкінци показало ся, бо були безосновні.

Та чи дїйсна причина поведеня Берімора була сяка або така, я взяв би на себе занадто велику одвічальність, коли-б промовчав про сю пригоду, доки сам єї не вияснив. Отже по снїданю я пішов з баронетом до єго кабінету і оповів єму про все, що бачив. Сер Генрі здивував ся тим менше, чим я надїяв ся.

— Я знав, що Берімор устроює собі в ночи прогульки і хотїв уже з ним про се поговорити — сказав. — Я чув кілька разів єго кроки на коридори, о тій самій годинї, про котру ви згадуєте.

— Може що ночи ходить до того одного вікна.

— Може, а в такім случаю будете могли єго заскочити і переконати ся, чого властиво там хоче. Цікавий я, що зробив би ваш приятель, Шерльок Гольмс, як би був тут?

— Думаю, зробив би те саме, що ви думаєте — відповів я. — Пішов би за Берімором і переконав ся, що робить.

— В такім случаю підемо оба.

— Алеж почує нас певно.

— Нїколи в сьвітї, він приглухуватий. Будь що будь, мусимо скористати з нагоди і нинї вечером заждемо в моїй комнатї, доки не перейде.

Сер Генрі затер руки з вдоволенєм і було видко, що рад тому уріжнородненю скучного житя серед багнищ.

Баронет навязав зносини з будівничим, котрий виготовив пляни для сер Черльса, і з доставником в Льондонї, так що небавком розпічнуть ся тут великі зміни. Були тут вже тапіцери і столярі з Плїмавт і видко з того всього, що наш приятель має широкі наміри та рішив ся не жалувати трудів, анї коштів, щоби привернути давний блеск родинній оселї.

Коли дім буде відновлений та уладжений, недоставати-ме баронетови лише жінки, а говорячи міш нами, можу по дечім здогадати ся, кого-б він похочував. Я бачив мало людий так залюблених в женщинї, як сер Генрі в нашій гарній сусїдцї, міс Степлетон. Та не дуже гладка дорога сеї любови, як бо сего можна би надїяти ся. Нинї приміром наш приятель стрінув на тій дорозї несподївану перешкоду, котра зробила єму немалу прикрість.

По нашій розмові про Берімора сер Генрі взяв капелюх і збирав ся виходити. Я очивидно зробив те саме.

— Як то, ви йдете за мною? — спитав, споглядаючи на мене дивно.

— То залежить від сего, чи ви пускаєте ся на багнища.

— Так, якраз там іду.

— Ну, ви чейже знаєте, що менї звелено. Прикро менї вам накидати ся, але ви самі чули, як усердно наказував менї Гольмс, щоби я вас не опускав, особливо-ж, щоби ви не ходили самі по багнищах.

Сер Генрі положив долоню на моїм рамени.

— Дорогий панцю — сказав з усьмішкою — Гольмс з цїлою своєю мудростию не перевиджує дечого, що якраз зайшло від часу, коли я прибув на ті багнища. Чейже розумієте мене? Я певний, ви були би послїдний, що хотїв би помішати менї пляни. Мушу пійти сам.

рода і ад'юнктів судових: Алекс. Брікмана в Букізску для Монастириск, Меч. Моссора в Ярославі для Дипова і Мар. Фонтану в Ярославі для Войнилова.

— Є. Е. п. Міністер др. Леонард Пєнтак прибув передвчера вечером до Львова, де бере участь в нарадах Сойму.

— Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий виїздив вчера зі Львова до Хлопів, куди був запрошений на двірский обід в цісарскій кватирі.

— Конкурс. Для роздаваня запомог з ювилейної фондациї ім. бар. Ад. Йоркаша-Коха за рік 1903 розписує ц. к. Намістництво конкурс до 15 жовтня с. р. З тої фондациї мають право користати вдови і сироти по скарбових урядниках XI і X ранґи з виїмком вдів і сиріт по урядниках концептових. Подання заосмотрені в сьвідоцтва убожества і докази що-до служб. вого становища мужа взглядно вітця, треба вносити до ц. к. Намістництва.

— Пок. крилошанин о. Симеон Ткачуник, крилошанин і кустос станиславівскої капітули, записав 18.000 кор. на станиславівску бурсу ім. сьв. Николая, 14.000 кор. на станиславівский інститут дівочий під зарядом СС. Василиянок і 4.000 кор. на „Руский Народний Дім" в Станиславові, менші квоти на дяківску бурсу і на бурсу Ефиновича в Бродах, а часть спадщини записав своякам.

— Відкритє памятника Ів. Котляревского в Полтаві. З Полтави пишуть до „Руслана" під днем 11 н. ст. вересня: В четвер вечірним поїздом виїхали з Київа проф. Студиньский, п. Романчук, ред. Лопатиньский, дир. Губчак і др. Грушкевич і через ніч прибули о год. 11 перед полуднем до Полтави. В поїзді віднайшли ся ще буковиньскі відпоручники пп. Кордуба і Сімович, котрі їхали прямо з Новоселиці. В Київі остали ще др Левицкий і др. Кульчицкий з Коломиї, які приїдуть завтра рано до Полтави. Поїздом їхало понад 300 осіб, самих Українців на торжество відкриття памятника. Між подорожними були виднійші представителі українства, які по дорозі майже на кождій стациї прибували з ріжних сторін. Сим поїздом їхав і хор з Київа та орхестра. В Полтаві приняли галицких делеґатів вельми гостинно. Найшли ся тут і заакліматизовані Галичани. Тут перебуває вже п. Кость Паньківский з родиною, що прибув сюда днем скорше. Так отже всїх гостий з Галичини і Буковини буде на торжестві 12 осіб. Гостий з Галичини розміщено у адв. Петра Александровича Перцовича, який з незвичайною гостинностию відступив для них свій дім, мимоходом кажучи величаво уряджену палатку. Одною немилою тїнию, яка лягає на завтрішне торжество, є заборона міністерства внутрішних справ всяких промов і відчитань на українській мові навіть для прибувших галицких відпоручників. Нинї ще відбуде ся нарада, яке заняти становище супротив сего факту. Імовірно торжество відбуде ся мимо того з повним порядком, уложеним городскою управою, а спосіб зазначення українського становища найде ся.

— Товариство ткацке в Глинянах просить нас оповістити, що віддано фірмі Евг Спожарский і В. Устеньский у Львові при ул. Руській ч. 1, комісовий склад килимів, хотячи тим самим виперти з наших церков лихі заграничні вироби.

— Заведенє для божевільних в Кульпаркові від давна вже дуже переповнене. Длятого краєвий Видїл зажадає від сойму уповажнення до купна палати в Кристинополи, щоби переробити єї коштом 395.248 кор. на поміщене 300 невилічимих божевільних. Також і в кульпарківскім заведеню мають бути викопані нові будівлї і перебудова коштом 821.023 кор.

— На дохід убогої ґімназияльної молодїжи в Бродах відбуде ся під протекторатом Вп. Володислава ґр. Руссоцкого і Вп. п. Едварда Шірмера директора ґімн., заходом академічної молодїжи в суботу дня 19 вересня 1903 в сали „Музичного Товариства" Концерт войскової музики 30 п. п під особистою управою капельмайстра п. Роля і Забава з танцями. Вступ від особи 3 кор. Білет фамілїйний з трох осіб 7 кор. Початок о год. $7\frac{1}{2}$ вечером. Наддатки приймає ся з подякою. Хто не одержав би запрошення, зволить зголосити ся до дра Альберта Шафа в Бродах.

— Розрухи в Заболотові. Урядово доносять з місточка Заболотова в снятиньскім повіті: Дня 11 вересня пополудни в часї ярмарку в Заболотові розійшла ся чутка, що в однім з жидівских домів убито селянку з Балинець, котра мала при собі гроші за продані воли. Мимо що місцеві власти старали ся доказати безосновність тої чутки, товпа зложена переважно з парубків, кинула ся на жидів, яких уважала виновниками убийства селянки. При тім побито і поранено Рахміля Ніра, А. Айзенберґа, М. Бурґа, легко Дульберґа батька і сина, С. Сінденбавма, Ю. Карпля, М. Кімерлінґа і кількох инших. Заразом вибивано вікна в жидівских домах в ринку і в двох улицях, котрими товпа утїкала перед жандармериєю. Порозбивано горшки і покладки, понищено будки з товарами. Розрухи тревали пів години. Доси зголошено шкоди на 4.500 кор. Комісар староства з жандармериєю ведуть слїдство, аби винайти виновників і віддати їх судови. В місті тепер спокій, населене пригноблене.

— Нещастна пригода. Селянин з Ясенева коло Бродів, Павло Чубиньский, висїдаючи оногди з воза, зачепив так неосторожно рушницею о щеблї драбини, що рушниця випалила а цїлий єї набій поцїлив Чубиньского в груди, кладучи его трупом на місци.

— Страйк У Відни застрайкувало до 1000 кушнїрских челядників. Жадають підвисшення плати і 9-годинного часу працї

— Буря в Німеччинї наробила оногди великезної шкоди в садах і на полях. На Ренї розбило ся 5 кораблїв, а богато осіб потонуло.

ТЕЛЕГРАМИ.

Могач 15 вересня. Цїсар Вільгельм прибув тут вчера пополудни. Архікн. Фридрих повитав его, а відтак поїхали до Прокопгоф, де вечером відбуло ся польоване.

Відень 15 вересня. Пос. Люеґер поставив пильне внесенє в соймі в справі відкликання розпорядження войскового о задержаню вояків, причім виступив остро против Мадярів.

Льондон 15 вересня. Вчера відбула ся тригодинна рада кабінетова при участи всїх міністрів.

Константинополь 15 вересня. В округах обнятих рухом македоньским сконсиґнувала Порта 232.000 піхоти, 6.700 кавалериї і 786 пушок. Та сила вистала би, навіть при малім знаню уживаня зброї, до здушення хоч би й більшого руху.

Білград, 15 вересня. Вчера відбули ся тут збори скликані студентами висших шкіл при участи 2000 осіб. Ухвалено резолюцию порікаючу становище ґазет „Народнї Лїст" і „Вечерне Новине."

Ті слова заставили мене в немале положене. Я не знав, що сказати та що з собою почати, і заким надумав ся, сер Генрі взяв палицю і вийшов.

Розміркувавши як слїд дїло, я став собі докоряти, що без огляду на причину позволив ему вийти без опіки. Я уявив собі, з яким чолом повернув би я до Тебе, щоби Тобі донести, що нещастє приключило ся ему лише тому, що я злегковажив собі Твої вказівки. Даю Тобі слово, що на саму гадку про се кров ударила менї до голови. Думаючи отже, що ще не за пізно і що вспію его дігнати, я пустив ся чим скорше в напрямі Меріпіт Гаузу.

З початку моєї погонї я не міг замітити сер Генрія по дорозі, аж доки не прийшов на місце, де стежка скручує на багнища. Побоюючись, щоби не попасти на невластиву дорогу, я вийшов на скалистий горбок, звідки міг розглянути ся свобідно довкола. І дїйстно я побачив его.

Ішов стежкою, якої чверть милї від мене, а коло него женщина.... Могла се бути лише міс Степлетон. Річ певна, обоє стрітили ся тут, порозумівши ся попередно. Ішли поволи серед живої розмови. Я бачив рухи рук міс Степлетон, неначеб хотїла підчеркнути ними власні слова, а він слухав уважно і лиш часом похитував головою, очивидно заперечуючи в чомусь своїй товаришці.

Я стояв за скалою і глядів на них пильно; не знав, що дальше дїяти. Дігнати їх та перервати їм довірочну розмову було-б обидою, а проте мав обовязок не спускати на хвилю з ока сер Генрія. Відгравати ролю шпигуна супротив приятеля задача через міру погана Але на жаль менї не полишалось нічого иншого, як пильнувати его з горбка, а відтак очистити совість, признаючись отверто до гріха. Правда, що колиб нараз ему загрозило лихо, я був за далеко, щоби наспіти з помочию, а все таки годї не признати, що моє положене було дуже трудне і я не міг нічого більше зробити.

Наш приятель сер Генрі і его молода панна задержали ся на стежцї і серед розмови забули про весь сьвіт. Нараз я замітив, що я не був одиноким сьвідком їх сходин. Щось зеленого майнуло у воздусї і коли я близше приглянув ся, побачив, що то зелене прикріплене до високої тики, а ту тику ніс чоловік, котрий зпагав швидко з багнищ.

То був Степлетон із сїткою на мотилї. Находив ся далеко близше до молодої пари, чим я і йшов просто до них.

В тій хвили сер Генрі нагло обняв в половині міс Степлетон, але менї здавало ся, що она відхилила голову і силувалась вирвати ся з его обіймів. Мимо то він нахилив ся до єї лиця, так що она аж піднесла руку, неначеб хотїла боронити ся.

Нараз відскочили від себе і обернули ся швидко. То сполошив їх Степлетон. Біг до них, як божевільний, а сїтка вимахувала у воздусї дивовижні знаки. Станувши перед залюбленими, розводив живо руками і тупав ногами.

Я не мав понятя, що та сцена могла означати, але менї здавало ся, що Степлетон робив докори сер Генріеви, котрий оправдував ся, чим тамтого ще більше сердив. Панна стояла мовчки та гордо.

Вкінци Степлетон відвернув ся і кивнув приказуючим рухом на сестру, котра споглянула нерішучо на сер Генрія і відійшла з братом. Сердиті рухи природника вказували, що й панна була предметом его невдоволення.

Баронет стояв хвильку, глядячи за відходячими, а потім вільною ходою, звісивши голову — дїйствий образ пригноблення — вертав домів стежкою, котрою був прийшов.

(Дальше буде)

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).